

אני רוצה רק מטרה אחת..

מאת: גל אברהם

חיכיתי כבר לכתוב! חיכיתי לכתוב למישהו שבאמת יעניין אותו מה המורים החדשים עוברים. הרי פה לצוות אין באמת הבנה, כי אולי שכחו מפאת שנות ניסיונותיהם, אולי אני פשוט לא מחוברת אליהם מספיק בשביל לספר את הדברים הפחות יפים שקורים לי בשיעור. כמובן שיש גם דברים יפים שקורים למורים החדשים, אבל עליהם לא אפרט היום כיוון שחשוב לי להוציא משהו אחר. אני בטוחה שכל התחלה של משהו חדש היא לא פשוטה, אבל ידעתי כמה רציתי את זה, אז ההתחלה תעבור ובמקומה תיכנס השגרה וההרגל. לילה לפני, לא הצלחתי להירדם בקלות, קצת חששתי, חששתי מהמנהלת, מהמורים ובמיוחד מהילדים. השבוע הראשון ללימודים היה קליל, בקושי לימדתי כיוון ששיבצו אותי עוזרת למחנכים של כיתות א' בימיהם הראשונים שלהם ושלי. ולכן, בשבוע הנ"ל הייתי מעין סייעת למחנכת. אני יכולה לומר כי גם הימים האלו היו הכרחיים עבורי על מנת להגיע לבית ספר "בנחיתה רכה", לצפות במתרחש, לצפות בהתנהלות ההפסקות, בכללים החדשים, שבטח שונים מבית ספר לבית ספר.

תמיד ידעתי שאני רוצה ללמד בבית ספר יסודי, גם כשהגעתי לראיון עם המפקחת, ביקשתי להשתבץ רק לבית ספר יסודי, ואכן כך היה. כיתות א'-ו' הם המעריצים, צמאים לפעילות, מחפשים אותך בהפסקות לשאול שאלות, צמאים למשחקים, צמאים לרוץ, ובעיקר, צמאים ללמוד חינוך גופני. לימדתי בחודשים ספטמבר ואוקטובר 20 שעות שבועיות פרונטליות עם הכיתות, החל מכיתות א' עד כיתות ו'- כל השכבות. 20 שעות שבועיות בבית הספר ואז כל יום אחרי הצהריים 6 פעמים בשבוע לאמן שחייה אותן קבוצות גילאים.

אין לי גרון, אין לי קול, אני צרודה תמידית, כואבות לי הרגליים, חם לי.

" תרוצי את שלושה סיבובים....."

" לא בא לי, מה תעשי לי?....."

אני נעלבת מילדים בכיתה ה'!

לא ייאמן!

למרות שהבטחתי לעצמי לא לקחת אישית ולמרות ששאר המורים שלאט לאט אני אלמד להתחסן

מהם..... אני לא מצליחה!

אני נעלבת, וממשיכה להיעלב מכל ילד שזורק הערה פוגעת.

מסתבר שלהיות מורה זה לא פיקניק. זה לא מתחיל ונגמר ב 8:00 עד 13:30, אלא יש את הערב של אותו יום, בו מכינים את השיעורים למחר, אבל זה מתגמד, זה שטויות לעומת שאר הדברים שאני עוברת פה יום ויום.

כרגע קשה לי השילוב של שניהם ודי לחוצה לחזור ללמוד ולשלב עכשיו את שלושתם (לימודים, אימון ובית ספר).

כל זמן שאני כותבת על הקשיים הפיזיים והנפשיים, אני יושבת ומחייכת אל מול המחשב. אני לומדת את עצמי כל יום מחדש, לומדת איך לשמור על אנרגיות לכל היום לכל הילדים מבלי שהכוח ייגמר, לומדת להתייעל, לומדת מוסר עבודה מהו, לומדת דרך חשיבה של הילדים, לומדת חוצפה מהי, לומדת עצלנות מהי, לומדת צרות של ילדים מהן.

אני לומדת! ואני בטוחה שהלמידה הזו עוד תמשיך שנים רבות.

תמיד אמרו לי להציב מטרת על ליחידת ההוראה ורק אז לתכנן מטרות קטנות יותר.

היום אני רואה שלא צריך להציב 'מטרת על' רק ביחידות הוראה, אלא גם בחיים, על הכול.

אני רק רוצה ללמוד לא לקחת אישי תלמיד שזורק משהו מתוך רגע של עצבים.

זוהי מטרת העל שלי, שאני מנסה לעבוד עלייה וכרגע אני לא מצליחה לקצור את הפירות.

אם אלמד דבר זה ואציב זו כמטרה שהצליחה עד לסוף השנה- כאילו קניתי עולם שלם.

הכתיבה עזרה לי לפרוק.

גל אברהם, מורה בהתמחות בהוראה